

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 189/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Finančná skupina RefinCapital Slovensko s. r. o.**, Zámocká 3, Bratislava, IČO 54 222 516, zastúpeného Advokátska kancelária VASIL & partners, s.r.o., Kupeckého 33, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Galanta sp. zn. 26C/29/2024 z 13. mája 2024 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 26C/29/2024 z 29. mája 2024 a proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/99/2024 z 10. septembra 2024 a konaniu, ktoré mu predchádzalo, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 20 ods. 1 a 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu sp. zn. 26Co/99/2024 z 10. septembra 2024 (ďalej aj „odvolacie rozhodnutie“) a konaním, ktoré mu predchádzalo. Navrhuje zrušiť odvolacie rozhodnutie, ako aj uznesenie okresného súdu sp. zn. 26C/29/2024 z 13. mája 2024 v spojení s opravným uznesením okresného súdu sp. zn. 26C/29/2024 z 29. mája 2024, vrátiť vec na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania v konaní pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľ je žalovaným v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré je vedené na okresnom súde pod sp. zn. 26C/29/2024. Žalobkyňa spolu so žalobou podala aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorému okresný súd vyhovel a uznesením sp. zn. 26C/29/2024 z 13. mája 2024 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 26C/29/2024 z 29. mája 2024 výrokom I uložil žalovanému povinnosť strpieť užívanie tam definovaných nehnuteľností žalobkyňou, jej dcérou, zaťom a vnukom, a to do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Výrokom II žalovanému uložil povinnosť zdržať sa nakladania s predmetnými nehnuteľnosťami, ako aj povinnosť vykonať úkony voči dodávateľovi elektrickej energie do odberného miesta smerujúce k obnoveniu, resp. zabezpečeniu dodávok elektrickej energie, prípadne zdržať sa konania, ktoré by malo priamo alebo nepriamo za následok odpojenie odberného miesta, a to do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (ďalej len „uznesenie okresného súdu“).

3. O odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu krajský súd rozhodol tak, že uznesenie ako vecne správne potvrdil, čo odôvodnil najmä v bodoch 20 až 23 odvolacieho rozhodnutia tým, že žalobkyňa osvedčila všetky rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce jeho nariadenie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ argumentuje tým, že krajský súd porušil ním označené základné práva sporným a nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia. Poukazuje na to, že predpokladom na nariadenie neodkladného opatrenia je preukázanie ťažko napravitelnej ujmy, ktorá hrozí a ktorú podľa názoru sťažovateľa žalobkyňa nepreukázala. Žalobkyňa taktiež podľa názoru sťažovateľa nepreukázala opodstatnenosť a dôvodnosť svojej obavy z prípadného ďalšieho prevodu týchto nehnuteľností. Krajský súd sa podľa názoru sťažovateľa dostatočne nevyjadril k podstatným skutkovým okolnostiam, ktoré mali predstavovať dôvodnosť podaného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Svoju argumentáciu podporuje prehľadom judikatúry ústavného súdu týkajúcej sa odôvodnení rozhodnutí všeobecných súdov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení ním označených práv odvolacím rozhodnutím, ktorým krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia ako vecne správne.

6. V úvode ústavný súd poznamenáva, že v zmysle svojej judikatúry je posudzovanie podmienok na vydanie, resp. zrušenie neodkladného opatrenia predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností strán sporu (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom. Meritórny prieskum neodkladných opatrení ústavný súd realizuje iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných (resp. zabezpečovacích) opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (I. ÚS 161/2025 a tam uvedená judikatúra).

7. Aj v konaní o návrhu na nariadenie či zrušenie neodkladného opatrenia však musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, a to

existencia zákonného podkladu na vydanie napadnutého rozhodnutia, jeho vydanie príslušným orgánom a absencia svojvôle daná primeranosťou spôsobu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

8. V naznačených intenciách ústavný súd pristúpil k posúdeniu sťažnostných námietok proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, pričom sa podrobne oboznámil s jeho obsahom a skúmal, či jeho odôvodnenie signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem v prejednávanej veci a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľa.

III.1. K porušeniu základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru:

9. Napadnuté uznesenie krajského súdu podľa názoru ústavného súdu nenesie známky svojvôle, ktorá by vyžadovala jeho zásah. Krajský súd odôvodnil svoje potvrdzujúce rozhodnutie ústavne akceptovateľným spôsobom, ktoré nie je v rozpore so zmyslom a účelom neodkladného opatrenia. Rozhodujúce závery krajského súdu sú obsiahnuté v bodoch 20 až 23 odôvodnenia uznesenia a ústavný súd ich považuje za dostatočné na to, aby z nich bolo možné zistiť dôvody potvrdenia uznesenia okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia. Je vecou všeobecných súdov, aby vyhodnotili splnenie zákonných podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom do vyhodnotenia dôvodnosti jeho nariadenia, ktoré je založené primárne na skutkových otázkach, ústavný súd zásadne nie je oprávnený zasahovať alebo právny názor všeobecného súdu nahrádzať svojím uvážením.

10. Z hľadiska posúdenia potenciálneho porušenia základných práv sťažovateľa, ktoré označil v ústavnej sťažnosti, je tiež podstatné, že nejde o rozhodnutie vo veci samej, hmotnoprávna pozícia sťažovateľa nie je napadnutým rozhodnutím negatívne dotknutá a vyhovie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia neprejudikuje záver súdu na vec samu. Sťažovateľ môže v prebiehajúcom konaní vo veci samej uplatňovať prostriedky procesného útoku a procesnej obrany na preukázanie nedôvodnosti žaloby podanej žalobkyňou.

11. Ústavný súd dospel k záveru, že námietky sťažovateľa neodôvodňujú prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, pretože sú zjavne neopodstatnené. Za zjavne neopodstatnenú považuje sťažnosť, v ktorej uplatnené námietky nie sú spôsobilé spochybniť ústavnosť namietaného uznesenia. Ide o situácie, keď ústavnej sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia, čo je aj prípad sťažovateľa. Ako ústavný súd už uviedol, v ďalšom konaní je sťažovateľ oprávnený uplatniť všetky svoje práva. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K porušeniu práv zaručených čl. 20 ods. 1 a 2 ústavy:

12. K porušeniu týchto práv sťažovateľ neprodukuje žiadnu argumentáciu. Z povahy veci je sťažovateľom tvrdené porušenie práva v tejto časti svojou povahou závislé na vyslovení porušenia práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. V dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 2 ústavy, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K návrhu na zrušenie rozhodnutí okresného súdu:

13. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd zrušil odvolacím rozhodnutím potvrdené uznesenie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia v znení opravného uznesenia. K tomuto návrhu sťažovateľa ústavný súd uvádza, že kompetenčným predpokladom na zrušenie rozhodnutia orgánu verejnej moci ústavným súdom je vyslovenie porušenia základných práv alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy týmto rozhodnutím (čl. 127 ods. 2 veta prvá ústavy; § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Keďže sťažovateľ sa nedomáhal vyslovenia porušenia svojich práv uzneseniami okresného súdu, ústavný súd nemá právomoc tieto rozhodnutia zrušiť. V tejto časti preto ústavný súd ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol.

14. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu